Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
II -1 У. 8957/14
02.10.2014. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Десе Симић, председника већа, Драгана Јовановића и Ненада Стојановића, чланова већа, са судијским помоћником Драганом Ранђеловић као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца „Н.-Е.“ а.д. из Н., Ул. ..., кога заступа адвокат Димитрије П. Милић, адвокат из Београда, Дурмиторска 4/3, ради поништаја решења Савета Комисије за заштиту конкуренције Републике Србије број 4/0-02-87/11-15 од 24.11.2011. године, након одржане усмене и јавне расправе од 19.09.2014. године, у предмету заштите конкуренције, са заинтересованим лицем „J. П.“ д.о.о. са седиштем у Н. ..., поступајући у извршењу пресуде Врховног касационог Суда Узп 381/2012 од 20.11.2013. године, у нејавној седници већа, одржаној дана 02.10.2014. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем, у ставу I диспозитива, утврђено је да је Протокол о заједничком обављању превоза путника на релацији Пирот-Бабушница, потписан дана 24.08.2010. године између Привредног друштва „J. п.“ д.о.о. Н., са регистрованим седиштем на адреси ..., Н. и Акционарског друштва за саобраћајну делатност „Н.Е.“ а.д. Н., са регистрованим седиштем на адреси ул. .... Н., рестриктивни споразум, на основу ког су његови потписници, утврђивањем јединствених цена, значајно ограничили и нарушили конкуренцију

на релевантном тржишту услуга јавног линијског превоза путника аутобусима на релацији Пирот-Блато-Бабушница, чиме су учинили повреду конкуренције. Ставом II диспозитива оспореног решења утврђено је да је рестриктивни споразум из става I диспозитива забрањен и ништав ex lege у смислу чл. 10. став 3. Закона о заштити конкуренције. Ставом III диспозитива оспореног решења забрањује се привредним друштвима из става I диспозитива свако будуће поступање којим би се могла нарушити конкуренција, изричитим или прећутним договарањем и утврђивањем јединствених цена превоза, као и разменом поверљивих информација. Ставом IV диспозитива оспореног решења одређује се мера заштите конкуренције Акционарском друштву за саобраћајну делатност „Н.-Е.“ а.д. Н., ..., у облику обавезе плаћања новчаног износа у висини 0,6% од укупног годишњег прихода оствареног у 2010. години и то 21.650.850,00 РСД, док је у ставу V наложено акционарском друштву за саобраћајну делатност „Н.Е. а.д. Н., да изврши уплату новчаног износа мере заштите конкуренције из става IV диспозитива решења и то 21.650,850 РСД, на назначени рачун у корист буџета Републике Србије, док је у ставу VI диспозитива оспореног решења одређен рок од 4 месеца од дана пријема решења за извршење налога из става V диспозитива под претњом принудног извршења. Ставом VII диспозитива оспореног решења наложено је акционарском друштву за саобраћајну делатност „Н.-Е.“ а.д. Н., да одмах по извршењу налога из става V диспозитива решења, Комисији за заштиту конкуренције достави доказ о извршеној уплати, а ставом VIII диспозитива оспореног решења одређено је да се ослобађа од обавезе плаћања новчаног износа мере заштите конкуренције Привредно друштво „J.п.“ д.о.о. Н., са регистрованим седиштем на адреси нас. ..., Н.. Ставом IX је одређено да се решење објављује у „Службеном гласнику Републике Србије“ и на интернет страни туженог.

Тужбом поднетом дана 23.01.2012. године, Управном суду тужилац је оспорио напред наведено решење са разлога из члана 24. став 1. тачке 1., 3. 4. и 5. Закона о управним споровима, а са разлога што у акту није правилно примењен пропис, што су повређена правила поступка, што је чињенично стање

нетачно утврђено, а из утврђених чињеница је изведен неправилан закључак у погледу чињеничног стања. Навео је да не постоји правни основ према коме је Протокол о заједничком обављању превоза путника забрањени споразум из члана 10. став 2. тачке 1. Закона о заштити конкуренције, те да је такав став туженог органа је у супротности са циљем поменутог Закона из члана 1. а нарочито у односу на корист потрошача. Указао је да је поменути споразум оперативно-технички акт који је једино за циљ имао унапређење превоза путника на релацији поводом које је закључен и то баш у правцу дупло веће понуде превоза и афирмације најефтиније карте за путнике који имају свакодневну потребу за путовањем коришћењем месечне карте. Указао је да се предметни Протокол није бавио ценовном политиком ниједном речју нити се било којим тумачењем може извући закључак да су јединствене цене биле предмет договарања и садржине Протокола. Протокол је закључен на основу члана 14. Закона о облигационим односима и не садржи одредбе које су у супротности са поменутом одредбом Закона о облигационим односима, да тужени у разлозима оспореног решења не указује на делове Протокола који су га определили да исти квалификује као рестриктивни, затим да није утврђена заједничка воља потписника Протокола, предмет Протокола, штетне последице истог, нити циљна група повређена Протоколом. Тужила је навео и да није изазвао никакав поремећај на тржишту нити је остварио икакву материјалну нити другу погодност, да Комисија није узимала у обзир чињеницу да су оба превозника снижавала цене чак превозник „J.п.“ три пута и да је регистровао поласке 15 минута пре поласка тужиоца и да је продавао повратне карте чиме је цену појединачног превоза снижавао. Тужилац је посебно истакао да је цене у 2010. години формирао тако што се понашао према тржишним приликама и у поступку снижавања и повећања цена, а осим тога у време трајања Протокола примењивао је цене које је имао и у претходном периоду. Тачно је да је тужилац у претходном периоду пре Протокола имао и веће цене од оних које је применио за време важење Протокола, а то зашто је „J.п.“ применио исте цене и то оне које пре тога није имао, то је питање за тог превозника те се никако не може ставити на терет тужиоцу. Комисија се такође није бавила значајем повратних

карата које је само превозник „J.“ имао у понуди, у смислу снижавања јединичне цене превоза. Комисија није прихватала током поступка наводе тужиоца да је заправо други превозник Протокола примењивао ниже цене и да је баш он „привлачио путнике“. Ту околност, тужбом објашњава указивањем на табелу о броју продатих карата на релацији Пирот-Бабушница у 2009. и 2010. години. Тужбом је такође указао да је тужени у разлозима свог решења указао на намеру странака из Протокола да једна другој наметну конкуренцију међусобно и да то траје на свим састанцима а онда друга страна „J.п.“ то пријави и буде од тога ослобођена. Тужени је указао поверење изјави „J.п.“ која изјава је срачуната на то да избегне сваки вид одговорности позивајући се на несразмеру у економској снази потписника Протокола, што није тачно, јер оба превозника на конкретном тржишту имају исто учешће. Тужени је пропустио да сагледа целокупно чињенично стање и да цени изјашњење тужиоца у поступку и изнесе разлоге због којих их није прихватио, чиме су повређена правила поступања. У коначном тужилац сматра да, будући да оспорава закључак да се ради о забрањеном Споразуму, нужно је да оспорава и висину изречене управне мере, указујући тужбом на разлоге због којих налази да је мера у несразмери одређена. Заправо, сматра да је приликом одмеравања висине изречене мере тужени орган морао да цени чињеницу да се тужилац бави и другим делатностима и остварује приходе од туризма, угоститељства, осигурања, ауто - школе, теретног саобраћаја, трговине, производње и сервисирања возила, при чему никако није могла одредити меру према укупном приходу тужиоца јер тај приход не остварује само превозом путника, а поготову добит коју остварује на спорној релацији. Тиме је повређено право тужиоца на имовину, а у смислу члана 58. и члана 1. Протокола из Конвенције о људским правима и основним слободама. Такође, приликом одређивања мере тужени орган није имао у виду чињеницу да је Протокол трајао два месеца када је тужилац једнострано раскинуо Протокол пре пријављивања Комисији од стране другог превозника. Осим тога тужени орган се у поступку одређивања мере није могао позивати на интерне Смернице које су биле основ за утврђивање висине основног износа мере будући да смернице представљају интерни документ који се не објављује, а

будући да учесник у поступку нема сазнања о тим Смерницама. Такође је указао на чињеницу ступања на снагу измене и допуне Закона о заштиту конкуренције па налази да је довољан разлог за поништај решења а и истиче да је у извршењу раније пресуде Управног суда тужени орган донео ново решење којим је решио ову управну ствар идентично као и решењем које се овде тужбом оспорава.

Привредно друштво „J.п.“ д.о.о. Н., овде заинтересовано лице није дао одговор на тужбу, која му је достављена дана 22.05.2012. године.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао код свих разлога из оспореног решења и предложио је да суд Суд одбије тужбу.

Пресудом Управног суда II -1 У. 887/12 од 12.07.2012. године, уважена је тужба тужиоца, поништено решење Савета Комисије за заштиту конкуренције Републике Србије број 4/0-02-87/11-15 од 24.11.2011. године, и предмет враћен надлежном органу на поновно одлучивање.

По захтеву за преиспитивање наведене пресуде Управног суда II -1 У. 887/12 од 12.07.2012. године, поднетом од стране туженог Савета Комисије за заштиту конкуренције Републике Србије, Врховни касациони суд је својом пресудом, Узп 381/2012 од 20.11.2013. године, уважио захтев за преиспитивање судске одлуке, укинуо пресуду Управног суда II- 1. У. 887/12 од 12.07.2012. године, и предмет вратио Управном суду на поновно одлучивање. У поновном поступку Управни суд је након усмене јавне расправе од 20.11.2013. године, у нејавној седници већа одржаној 23.01.2014. године донео пресуду II -1 У. 18953/13 којом је одбио тужбу тужиоца. По захтеву тужиоца за преиспитивање наведене пресуде Управног суда II -1 У. 18953/13 од 23.01.2014. године Врховни касациони суд је пресудом Узп 75/2014 од 30.05.2014. године, уважио захтев за преиспитивање судске одлуке, укинуо пресуду Управног суда II- 1. У. 18953/13 од 23.01.2014. године, и предмет вратио Управном суду на поновно одлучивање, при чему је указао да суд у поновном поступку није расправио сва питања на која му је пресудом, Узп 381/2012 од 20.11.2013. године,било указано.

Поступајући у извршењу наведене пресуде Врховног касационог суда, Управни суд је, у поновном поступку, ради одлучивања по тужби тужиоца за

поништај оспореног решења, у присуству В. Ђ., овлашћеног лица тужиоца, Д. Ј. лично за заинтересовано лице, „Ј.п.“ д.о.о. Н., а у одсуству уредно позваног туженог органа одржао усмену, јавну расправу 19.09.2014. године, применом одредбе члана 34. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), а на основу овлашћења из одредбе члана 39. став 1. истог Закона, ради разјашњења стања ствари.

На одржаној усменој јавној расправи дана 19.09.2014. године, тужилац је навео да остаје код свих навода изнетих у тужби и предложио је да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење. Трошкове није тражио.

Заинтересовано лице је на одржаној усменој јавној расправи изјавило да одлуку по тужби, оставља суду на оцену. Трошкове није тражио.

Ради утврђивања чињенице на коју је указао Врховни касациони суд у пресуди Узп 381/2012 од 20.11.2013. године, суд је саслушао сведока В. М., помоћника генералног директора „Н.е.“ за саобраћајно тржиште и сведока Ј. Д..

Сведок В.М. је изјавила да се тужилац на спорно тржиште укључио након престанка рада Пиротског превозника 2005. године, а заинтересовано лице се на том тржишту укључило касније, да је тужилац раније, имао више цене превоза, а заинтересовано лице ниже цене превоза. Касније је дошло до промена тако да се у једном тренутку превоз могао остварити код једног и код другог превозника са истом ценом што је резултирало да заинтересовано лице тражи од тужиоца да увећа цене, а са друге стране оба превозника су имала сарадњу поводом станичних места и у опште услуга, и у сваком случају и међусобана потраживања. Навела је и да је заинтересовано лице према тужиоцу имало неизмирене обавезе, тако да је директор заинтересованог лица са тужиоцем врло често контактирао и телефонским путем и то лично са сведоком, директорком В., и на крају је иницирао и заказивање састанка. На састанку се, између осталог, дискутовало и о томе да се побољша квалитет превоза на том подручју и на тај начин што би се, редуцирали поласци, тако да би се корисницима услуге омогућило да са истом месечном картом могу да користе услуге и једног и другог превозника у ком случају би и имали могућност

коришћења више полазака. Тај састанак је заправо претходио протоколу који је технички сачињен од стране тужиоца, мада, је садржина тог протокола била жеља и једне и друге стране, практично је исти резултат воље и једне и друге стране. Иначе чињеница да је састанак одржан у просторијама тужиоца није од значаја, будући, да су се сви састанци одржавали у простору „Н.Е.“. Такође је на састанку договорено да се одређено време прати примена протокола и види резултат те примене. Након два месеца од његове примене, тужилац је уочио велики диспаритет између тужиоца и заинтересованог лица у односу на остварени приход од момента примене протокола, те је зараду већу имао „Ј.п.“ у односу на „Н.Е.“. Ово с разлога што су се у превозу који је нудио „Н.Е.“ превозили путници са месечном картом, а у превозу „Ј.п.“ појединачном картом. То је био разлог поновног покушаја разговора, будући да је протокол био на штету тужиоца, а да се није дошло до другачијег решења, исти је и једнострано раскинут од стране тужиоца. Сведок В. је изјавила да је иницијатор закључења протокола Д. Ј., директор и власник „Ј.п.“.

Сведок Д. Ј. је навео, да је власник и директор „Ј.п.“ да је делатност превоза почео да обавља на овде предметној локацији негде од прилике 2007. године, али у сваком случају после „Н.Е.“, који је започео превоз на тој линији пре заинтересованог лица. Указује да је ту линију наследио од претходног Пиротоског превозника, да је тачно да је у тренутку почињања превоза на тој линији, превозник заинтересованог лица „Ј.п.“ имао знатно ниже цене од 10 до 15 % у односу на цене превоза које је нудио „Н.Е.“, што је и био разлог да су путници прешли да користе услуге „Ј.п.“, са којих разлога је и уследио нагло спуштање цене коштања превоза од стране „Н.Е.“. Навео је, да је, са тужиоцем био у различитим периодима и у рату и у миру тако каже, и да су сада у коректним односима. Тачно је, да је, био иницијатор разговора са тужиоцем али истиче да није био иницијатор споразума односно протокола, будући да је то била понуда „Н.Е.“ и према условима протокола који су дати, да је био сагласан са истим и потписао га. Како је „Н.Е.“ њему понудио друге услове и то однос 70% према 30% у корист „Н.Е.“ што је он сматрао уценом, па је и извршио пријављивање тужиоца надлежној Комисији, а иначе што се тиче протокола

који је раскинут од стане Н.Е. он је био задовољан, јер је протокол прихватио као нужно зло. Такође је изјавио да није било подстрекивања, уцена, а ни притисака од стране тужиоца у погледу закључивања протокола, осим што су економске прилике биле такве јер је „Н.Е.“, почео са обарањем цена превоза тако да је дошло до лошег пословања и положаја на тржишту „Ј.п.“, и да су економске прилике биле разлог приступању таквог споразума који је одговарао заитересованом лицу, док друга понуда која је уследила након закључења споразума, превознику „Ј.п.“ није одоговарала, па је „Н.Е.“ раскинуо споразум, а заинтересовано лице је извршило пријављивање надлежној комисији.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу, списа предмета ове управне ствари и речи странака са усмене јавне расправе и саслушаних сведока, испитујући законитост оспореног решења, у смислу члана 41. став 1. Закона о управним споровима, и придржавајући се правног схватања изнетог у пресуди Врховног касационог суда, Узп 381/2012 од 20.11.2013. године, Управни суд налази:

Тужба није основана.

Из разлога образложења и списа предмета произлази да је Комисија за заштиту конкуренције 08.12.2010. године, примила поднесак као иницијативу за утврђивање постојања радње, залоупотребе доминантног положаја у смислу члана 16. Закона, а од стране Привредног друштва „Ј.п.“ д.о.о из Н.. Иницијатива је заведена код Комисије под бројем 5/0-03-627/2010. „Ј.п.“ иницијативом указује да он саобраћа на линији Пирот - Бабушница са 9 полазака и Бабушница - Пирот такође са 9 полазака још од 2007. године. Од почетка пословања конкурент му је на истој линији био „Н.Е.“, такође са истим бројем полазака али са различитим временом односно са поласцима који су 15 минута касније од регистрованих полазака „Ј.п.“. Између ова два превозника како произлази из иницијативе, проблеми настају 17.06.2010. године, када „Н.Е.“ знатно снижава цене превоза за месечне карте и појединачне карте на означеној линији. Даље, из списа произлази да су то једини превозници на означеној линији, да су 24.08.2010. године имали састанак у просторијама тужиоца те је директорка В. М. предложила да оба превозника редукују поласке, укину

повратне карте, да продају месечних карата врши „Н.Е.“ за оба превозника уз провизију 7% од прихода и др., како то стоји у иницијативи која се налази у списима предмета. Након тога је уследио Протокол, који је по наводима другог учесника у управном поступку, био принуђен да га прихвати како би сачувао линију превоза. Даље, из иницијативе произлази да је било више састанака тужиоца и друге стране и да су углавном иницијативе за међусобно пословање потицале од стране тужиоца, а посебно се истиче састанак одржан 20.10.2010. године, где су представници тужиоца тражили од „J. п.“ да укине своја три најјача поласка, да „Н.Е.“ врши продају месечних и појединачних карата, саставља обрачуне и уплаћује пазаре „J.п."-у а да приход од карата деле у односу на 70 % за „Н.Е.“, а 30% за „J.п.“. Како „J.п.“ није прихватио нови предлог од 22.10.2010. године тужилац им је послао обавештење да Протокол неће важити од 25.10.2010. године. Након тога је тужилац извршио снижење цена. У иницијативи „J.п.“ даље објашњава да је са тих разлога и он морао да снизи цене појединачне карте на 50 динара због чега је трпео свакодневне губитке и да је дошао на ивицу егзистенције. Разматрајући иницијативу како то произлази из списа Комисија је нашла да се не може прихватити квалификација да се ради о повреди конкуренције из члана 16. Закона већ да се ради о рестриктивном споразуму па је председник Комисије и донео закључак 09.02.2011. године којим је покренут поступак по службеној дужности ради испитивања повреде конкуренције, односно утврђивања постојања рестективног споразума у смислу одредби члана 10. Закона о заштити конкуренције („Службени гласник РС“ бр. 51/09), у даљем тексту Закон. Након тога је „J.п.“ поднесцима који су упућени Комисији 14.03.2011. године и 01.04.2011. године, прецизирао своју иницијативу и означио је као пријаву постојања Споразума којом приликом је доставио све доказе неопходне за покретање поступка и доношење решења о повреди конкуренције из члана 10. Такође, се подносилац иницијативе позвао на одредбу члана 69. Закона и тражио од Комисије ослобађање од обавезе плаћања новчаног износа мере заштите конкуренције. У поступку су најпре утврђени подаци за странке из Протокола, а према подацима од Агенције за привредне регистре Републике Србије, а на основу којих је тужени орган утврдио све

податке за оба превозника. Према стању у списима предмета тужени орган је у поступку испитивања повреде конкуренције странкама упућивао одговарајуће налоге за достављање података и докумената као и изјашњења на одређене околности. У том правцу Комисија је доносила одговарајуће закључке којим је ,,Н.Е."-у два пута налагана достава документације и изјашњења, а подносиоцу иницијативе је дат један налог. Пре свега је било тражено да се изјасни о разлозима закључења Протокола и на све околности поводом цена превоза и код једног и код другог превозника. Након добијања све потребне документације, а пре свега све тражене записнике са заједничких састанака учесника у Протоколу, Комисија је утврдила да су тужилац и ,,Ј.п.“ 24.08.2010. године, закључили Споразум- Протокол у којем су се странке сагласиле да ,,Ј.п.“ укине повратне карте, смање број полазака од 01.09.2010. године, у почетку за по један полазак у оба смера, да продају месечних карата врши ,,Н.Е.“ за оба превозника, уз провизију од 7% од прихода, да по завршетку месеца сачињава обрачун продатих месечних карата при чему 50% припада ,,Ј.п.“ и 50% ,,Н.Е."-у, да ,,Ј.п.“ испоставља фактуру по обрачуну ,,Н.Е.-у“, који ће извршити уплату у року од 8 дана од дана достављања фактуре, да међусобне обавезе извршавају путем компензације уколико постоје услови, да оба превозника превозе све путнике са месечним картама, с тим што би ученицима основне школе у Бабушници издавао карте искључиво ,,Н.Е.“ те да тај приход не улази у приход за расподелу. Даље из списа произлази да је ,,Н.Е.“ учествовао у поступку и да је поднеском до 07.04.2011. године, објаснио разлоге који су довели до закључења Протокола а такође је објашњење дато и од стране другог превозника. Даље из списа произлази да су у поступку достављене цене карата које је тужени орган у оспореном решењу јасно приказао и такође се налазе поднесци учесника Протокола којим су обајшњавали формирање цена. Учешћем свих странака у поступку и разматрањем комплетне документације која се налази у списима предмета, Комисија је коначно овде оспореним решењем утврдила да је иницијатор за закључење споразума-протокола тужилац. Према оцени туженог, предметни Протокол закључен између конкретних учесника на тржишту имао је за циљ елиминацију међусобне

конкуренције договореним и непосредним утврђивањем цена услуга превоза путника, а резултирао је вишим ценама услуга превоза у периоду примене Споразума-Протокола, те су на тај начин корисници услуга остали без могућности избора између два постојећа превозника, а на основу ценовне разлике њихових услуга, истичући да Протокол о заједничком обављању превоза путника на релацији Пирот-Бабушница, потписан 24.08.2010. године између странака у поступку, који су међусобни конкуренти, представља рестриктивни споразум. На основу одредбе члана 10. став 2. тачка 1. Закона о заштити конкуренције, оспореним решењем одређено је као у ставу I диспозитива, а на основу одредбе члана 10. став 3. истог Закона је одлучено као у ставу II диспозитива оспореног решења, тако што је утврђено да је предметни Протокол као рестриктивни споразум забрањен и ништав. Следом наведеног тужени орган је сагласно одредбама чл. 59. став 1. и 2. Закона о заштити конкуренције, којима је прописано да се решењем којим се утврђује повреда конкуренције, могу одредити мере које имају за циљ отклањање утврђене повреде конкуренције, односно спречавање могућности настанка исте или сличне повреде, давањем налога за предузимање одређеног понашања или забране одређеног понашања, одлучио као у ставу III диспозитива оспореног решења и привредним друштвима из става I диспозитива забранио свако будуће поступање којим би се могла нарушити конкуренција, изричитим или прећутним договарањем и утврђивањем јединствених цена превоза, као и разменом поверљивих информација. У вези са одлуком туженог органа која се односи на ослобађање од обавезе плаћања новчаног износа мере заштите конкуренције (став VIII) и одређивање мере заштите конкуренције тужиоцу, а што је предмет спорења тужбеним наводима, у оспореном решењу је наведено да је одредбама члана 69. став 1. и 2. Закона о заштити конкуренције и Уредбе о условима за ослобађање обавезе плаћања новчаног износа мере заштите конкуренције („Службени гласник РС“, број 50/10), прописано, да учесник забрањеног рестриктивног споразума испуњава услове за ослобађање ако је први Комисији пријавио постојање споразума о којем Комисија није имала сазнање или је доставио доказе на основу којих је Комисија донела решење, под условом да

није иницирао закључење забрањеног рестриктивног споразума. С тим у вези тужени наводи да је на основу документације и изведених доказа утврђено да је према околностима предметног случаја иницијатор закључења споразума „Н.Е.“, те да се поднета иницијатива за утврђивање повреде конкуренције коју је Комисији доставио „J.п.“ 08.12.2010. са допунским изјашњењима у поднесцима од 14.03. и 01.04.2011. године, могу сматрати пријавом постојања рестриктивног споразума у смислу чл. 69. Закона, због чега је у смислу наведеног одлучено као у ставу VIII диспозитива решења. У вези одлуке која се односи на меру заштите конкуренције, овде тужиоцу, тужени орган указује да је одредбом члана 38. став 3. Закона о заштити конкуренције, прописано да је саставни део решења којим је утврђена повреда конкуренције одлука о мери заштите конкуренције, односно друга управна мера коју одређује Комисија у складу са законом, па је тужена на основу одредбе члана 68. став 1. тачка 2. Закона, приликом одређивања мере заштите конкуренције, односно висине новачног износа који је тужилац обавезан да плати применила одредбе члана 57. став 2. у вези са чланом 7. Закона као и члан 3. Уредбе о критеријумима за одређивање висине износа који се плаћа на основу мере заштите конкуренције и процену пенала, начину и роковима њиховог плаћања и условима за одређивање тих мера. У погледу тежине повреде конкуренције тужени налази да је повреда конкуренције настала закључивањем Протокола о заједничком обављању превоза путника у линијском превозу 24.08.2010. године, па како су 25.10.2010. године странке у поступку обуставиле његову примену, то је повреда конкуренције трајала два месеца, док је приликом утврђивања висине износа изречене мере тужени применио методологију одмеравања висине износа мере заштите конкуренције, утврђену интерним Смерницама комисије за примену Уредбе, па изречена мера, представља правичну и логичну резултанту свих околности, имајући у виду сврху изрицања мере, па је на основу одредбе члана 57. став 3. Закона, тужени одлучио као у ставу IV и V диспозитива свог решења, а рок за поступање по налогу утврђеном у ставу V диспозитива одређен је на основу чл. 68. став 2. Закона и члана 4. Уредбе, имајући у виду финансијску снагу учесника на тржишту коме је одређена мера заштите конкуренције, према

јавно доступним подацима који потврђују његову финансијску способност у моменту одређивања мере заштите конкуренције, а нарочито имајући у виду висину новчаног износа одређене мере.

Правилно је, по оцени Управног суда, одлучио тужени орган, када је у поступку, у коме није било повреде правила поступка, утврдио да предметни Протокол, закључен између конкретних учесника на тржишту, има за циљ елиминацију међусобне конкуренције договорним и непосредним утврђивањем цена услуге превоза путника, што је резултирао вишим ценама услуга превоза у периоду примене споразума, Протокола, због чега су корисници услуга остали без могућности избора између два постојећа превозника, а на основу ценовне разлике њихових услуга, што је иначе у периоду пре и после споразума било могуће. Са напред наведеног, а на основу утврђених одлучних чињеница, изведених доказа и осталих утврђених околности под којима је предметни споразум, Протокол, закључен и примењиван, тужени правилно закључује да Протокол о заједничком обављању превоза путника на релацији Пирот-Бабушница, потписан 24.08.2010. године између странака у поступку који су међусобни конкуренти представља рестриктивни споразум из члана 10. став 2. тачка 1. Закона, те да се поднета иницијатива за утврђивање повреде конкуренције, коју је Комисији доставио „J.п.“ 08.12.2010. године, са допунским изјашњењима у поднесцима од 14.03. и 01.04.2011. године, могу сматрати пријавом постојања рестриктивног споразума, у смислу члана 69. Закона. При чињеници да је „J.п.“ испунио обавезе из члана 69. став 1. и 2. Закона и Уредбе о условима за ослобађање обавезе плаћања новчаног износа мере заштите конкуренције („Службени гласник РС“, број 50/10), то је исти стекао право на ослобађање од обавезе плаћања новчаног износа мере заштите конкуренције, како то правилно закључује тужени, док је тужиоцу на основу одредбе члана 68. став 1. тачка 2. Закона, приликом одређивања мере заштите конкуренције, односно утврђивања висине новчаног износа, тужени правилно применио одредбе члана 57. став 2. у вези са чланом 7. Закона и члан 3. Уредбе о критеријумима за одређивање висине износа који се плаћа на основу мере заштите конкуренције и процесних пенала, начину и роковима њиховог плаћања

и условима за одређивање тих мера. Образлажући своју одлуку о висини мере, тужени орган се придржавао како аналитичког тако и синтетичког метода вршећи одмеравање висине изречене мере, на основу свеукупне оцене свих околности и то како олакшавајућих, тако и отежавајућих, како је то детаљно наведено на страни 12. и 13. оспореног решења.

Одредбом члана 57. став 1. Закона о заштити конкуренције („Службени гласник РС“ бр. 51/09) прописано је да ако Комисија утврди повреду конкуренције, односно другу повреду овог закона, одредиће меру заштите конкуренције, меру отклањања повреде конкуренције, односно другу управну меру прописану овим законом, док је ставом 2. истог члана Закона прописано да приликом одређивања висине новчаног износа који се плаћа на основу мере заштите, узимају се у обзир намера, тежина, последице и трајање утврђене повреде конкуренције. Одредбом члана 7. став 1. истог закона, изричито је прописано да годишњи приход учесника на тржишту у смислу овог закона се утврђује у висини укупног годишњег прихода пре опорезивања, за обрачунску годину која претходи години у којој је покренут поступак. Одредбом члана 68. став 1. наведеног Закона, прописано је да ће се учеснику на тржишту одредити мера заштите конкуренције, у облику плаћања новчаног износа у висини највише 10% од укупног годишњег прихода, обрачунатог у складу са чланом 7. овог закона.

На основу изведених доказа пред Комисијом и Управним судом, на усменој јавној расправи одржаној дана 19.09.2014. године, Суд је утврдио да је иницијатор закључења споразума превозник „Н.Е.“, а ово јер је исти сачинио споразум, на конкурентном тржишту је јачи превозник, при чему је и саслушани директор заинтересованог лица, потврдио да је иницијатор споразума био „Н.Е.“. Наиме, Суд је дао веру овом сведоку, јер из доказа проведених у управном поступку, произлази да је иницијатор „Н.Е.“, а на шта упућује и чињеница да је он нудио заинтересованом лицу измену споразума, што овај није прихватио, а што је исходовало раскиду истог као и утврђене чињенице у управном псотупку у погледу цене коштања карата код превозника пре закључења протокола- споразума у току његовог важења и након раскида истог.

Стим у вези суд је и оценио неосноване наводе тужбе да цене нису биле предмет протокола и да исти не садржи цене превоза.

Имајући у виду напред утврђено чињенично стање и цитиране прописе, неосновани су наводи тужбе да тужени није адекватно оценио све релевантне околности од значаја за одређивање висине новчаног износа мере заштите конкуренције. Ово с обзиром на то да је годишњи приход „Н.Е.“, у смислу Закона за 2010. годину, према редовном годишњем извештају за 2010. годину, који је доступан на Интернет страници Агенције за привредне регистре Републике Србије, утврђен у износу од 3.608.475.000,00 динара, па је наведена мера одређена правилно у висини од 0,6% од укупног годишњег прихода оствареног у 2010. години, обрачунатог у складу са чланом 7. Закона у износу од 21.650.850,00 динара.

Суд је ценио наводе тужбе, али налази да исти не доводе у сумњу законитост оспореног решења. Ово обзиром да је суд донео одлуку у поновном поступку, након саслушања В. М., помоћника генералног директора „Н.Е.“ за саобраћајно тржиште и сведока Ј. Д., иначе власника и директора заинтересованог лица.

Управни суд је имао у виду да је тужени у поновном поступку у извршењу пресуде Управног суда У.887/12 од 12.07.2012. године, године донео нови управни акт и то решење бр. 4/0-02-23/2013-1 од 19.02.2013. године, па налази да то решење у овом поступку нема значај, будући да ће се о законитости тог решења одлучити у предмету који је код суда заведен под бројем II-1 У. 8886/14. Суд је оценио неоснованим навод тужиоца, да је измена Закона о запштити конкуренције довољан разлог за поништај оспореног решења па налази да су и ти наводи без утицаја на законитост овде оспореног решења, будући да је одредбом члана 22. Закона о изменама и допунама Закона о заштити конкуренције, који је објављен у „Сл. гласнику РС“, бр. 95/2013 од 31.10.2013. године, а ступио на снагу 08.11.2013. године, прописано да поступак пред Комсијом који до дана ступања на снагу овог закона није окончан наставиће се по одредбама овог закона. Будући да је поступак пред туженим органом окончан пре ступања на снагу наведеног Закона.

По оцени суда, оспореним решењем туженог органа није повређен закон на штету тужиоца, па је суд, на основу чл. 46. ст. 2. и чл. 40. ст. 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр. 111/09), одлучио као у диспозитиву пресуде.

Суд није посебно одлучивао о трошковима поступка истакнутим у тужби, будући да су странке на усменој јавној расправи изјавиле, да трошкове не траже.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

дана: 02.10.2014.године, II-1 У. 8957/14

Записничар, **Председник већа-судија**

Драгана Ранђеловић,с.р. **Деса Симић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ОИ